

השיניים, נואמים וזורקים לו בעיקר בוסנים לתוך הכלוב. אם הרוב אוכל את הבוסן, זה רק כדי לעודד את האנשים להמשיך. אך הוא חולה לעתים קרובות מייחסיים זאת מנהלי הגן להאכלה הציבורית.

פחות סורגים יותר מרחב

פרופסור מנצ'יק, חושבת חיפה היא מומחית לפסיכולוגיה של בעלי-חיים, סבורה כי ניתן למצוא פיתרון למרבית הבעיות האלה על-ידי מציאת תעסוקה לחיות הכלואות. לדעתה, הסבל היחידי הניגרם לחיות הוא חוסר-התעסוקה. על כן היא מציעה לאלף אותן, להקנות להן הרגלי-תעסוקה שיפיגו את השיעמום הירסני. היא סבורה:

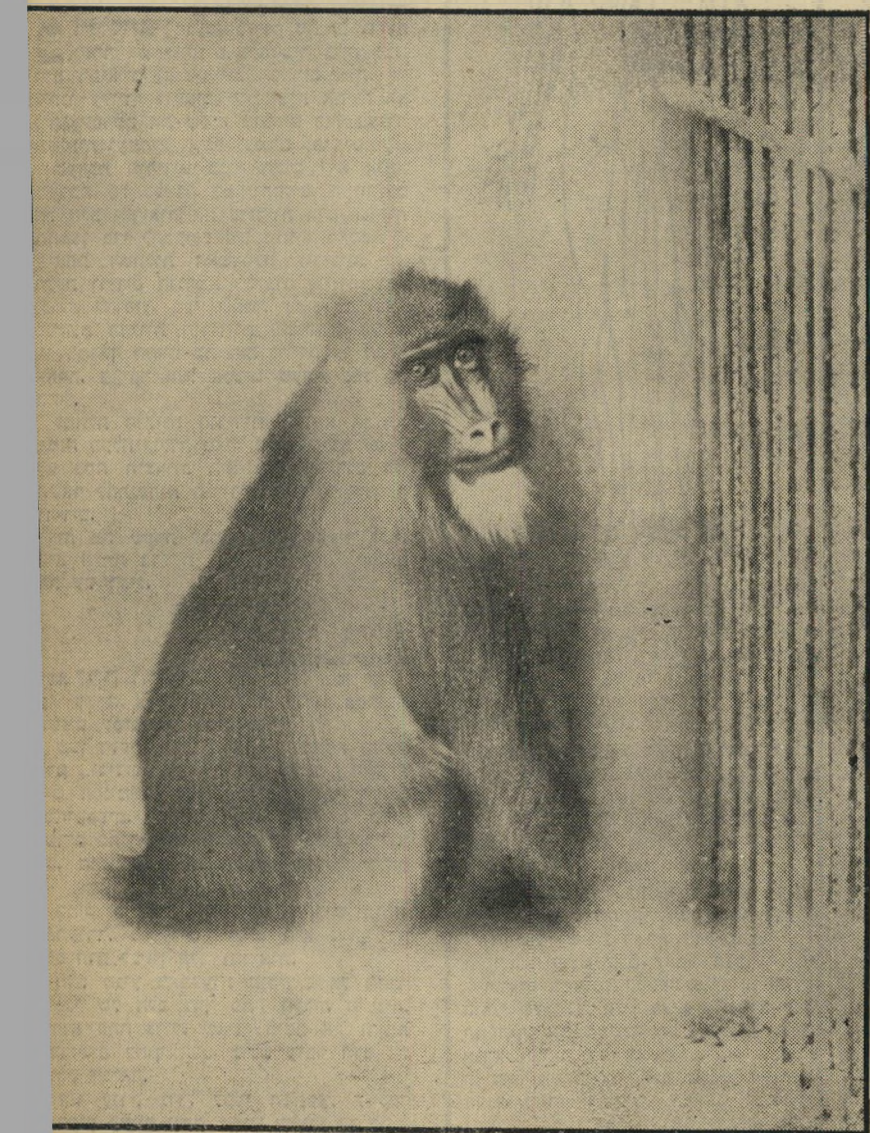
בעל-חי הנמצא בכלוב רגיל ממלא לאופן זה של חיים, והוא אינו מכיר צורה אחרת של חיים. הכלוב הוא ביתו, והוא יודע שאינו צריך לברוח ממנו. הוא גם אינו רוצה לברוח.

... אנשים חושבים שאילוף זה לא טוב בשביל החיות, אבל זה לא נכון. זה נתון לחיה אפשרות להעסיק את עצמה במשהו, ולא לשבת בלי עבודה. בייחוד

בכלוב נשר תליאביבי, מאחורי סורגים. באותו כלוב מצויים שישה נשרים כאן בצוותא עם עוד שישה עופות-טרף גדולים.

בלונדון אוראנג'אוטאנג שרוי בדיכאון נורא, בתוך הכלוב שלו. הוא עמד בתנוחה זו במשך שעות שלמות, ראשו אל הקיר. אין בכלוב שלו זכר לענפים או עלים, או כל דבר שיתאים למקום מחייתו הטבעי בג'ונגל; רק בטון ומתכת מטביב.

עולמי מגנה בחריכות את גני החיות את הגנים בישראל, הגדועים פי-כמה

שהאילוף כיום הוא בשיטות מתקדמות. אנשים אינם מבינים שחיות המקבלות את עול האילוף הן מאושרות. זה עוזר מאוד. רק עבודה היא הפיתרון!" ואילו דסמונד מוריס סבור שהפיתרון הוא — הרחבת האופקים: בעל-חי אכזוזי ונדיר, העולה מאות אלפי לירות, ישווק פחות תשומת-לב מצד מבקרי גן-החיות, אם הוא משוכן בכלוב קר ונוקשה, מאשר חיה קטנה ופשוטה, שנרכשה בכמה עשרות לירות, אבל מוחזקת בתנאים הטבעיים שלה ועוסקת בעיסוקים שהם אופייניים לה בחיק הטבע.

מעדיפים עליהם נוצות, ואם יש להם אפשרות — איתם. כמובן, משועשעים ומופתעים. רק אנשי גן-החיות לא פירשו הפעולות הללו.

קשר עם

בני-האדם

התופעות השכיחות בגן-החיות היא בעל-חיו המבקש את המבקר מתאר לעצמו שהחיה רעבה, למרות השלטים בכל מקום, המבקשים ממנו שלא יאכיל את החיה ינה רעבה. אבל החיות מבקשות אוכל — והוא נתון רות שעובדי הגן מאכילים אותן היטב והן שוקלות מן הרצוי. זהו מין אותו מבקשות החיות אינו הדבר החשוב. הן שבוך זו הן יוצרות קשר עם האנשים. יש חיות את האוכל הצידה, מייד אחרי שתפסו אותו. הן לומות מאוד שעל-ידי כך הן מפסיקות את המישחק עם לכן הן אוכלות כל המושט להן, ומשמיות — מצב גורם למתח. אבל זה שומר את בני-האדם מול הכלוב, הפיג את השיעמום. החיים, למשל, יודע שאין קל יותר מלשחק באנשים. עליו לעשות הוא לעמוד על רגליו האחוריות, לנענע את היתר הוא משאיר לאנשים לעשות: הם חושפים את

בתל-אביב תמונה שהיא כמעט העתק מזו שצולמה בלונדון: קוף נחבא בפניה, פניו אל הקיר. הסיבה דומה בשני המקרים: שיעמום, כלא של בטון קר, השונה לחלוטין מן התנאים הטבעיים שבו הוא חי את חייו הטבעיים-נורמאליים.